

Arrest
nr. 69 490 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat I. MOHAMMAD en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 1 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 23 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing voor verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Pakistan). U zou een soennitische moslim zijn. U zou sinds december 1998 lid zijn van de Muttahida Qaumi Movement (“MQM”), fractie A. H. .U zou voornamelijk naar manifestaties gaan,

tijdens verkiezingen affiches ophangen en op uw regio letten voor uw partij. Op 28 september 1999 zouden uw problemen begonnen zijn omdat de politie u wilde arresteren tijdens een manifestatie. Dit zou niet gelukt zijn. Op 11 november 2001 zou uw neef in plaats van uzelf vermoord zijn door mensen op een moto. Op 7 juni 2002 zou u gearresteerd zijn omdat u een politiek activist zou zijn. Met behulp van uw partij zou u in november 2006 zijn vrijgelaten. Op 12 mei 2007 zou de politie u gezocht hebben. U verbleef op verschillende plaatsen tot november 2007. Vervolgens keerde u terug naar Karachi. De minister van Binnenlandse Zaken Zulfiqar Mirza zou uw zaak willen heropenen. Op 21 augustus 2009 zou u beschoten zijn. Een vriend van u werd gewond. Op 17 februari 2010 zou u aan uw partij gemeld hebben dat er zich een Taliban-leider in uw regio bevond. De politie kon deze persoon arresteren. Vier of vijf dagen na dit incident zou u en een vriend beschoten zijn. Uw vriend zou dood zijn. U zou besloten hebben om in maart 2010 naar Lahore te gaan. U zou teruggekeerd zijn naar Karachi in de eerste week van mei 2010. U zou opgemerkt hebben dat mensen van de Taliban achter u aan kwamen. U zou ondergedoken zijn bij een kennis van uw vader. Op 29 juni 2010 zou u vanuit Karachi een vlucht genomen hebben. Via een tussenstop in Istanboel zou u in België geland zijn. Op 1 juli 2010 diende u hier een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw eigen identiteitskaart, kopies van de identiteitskaarten van uw familie (ouders, broer en zus), een domiciliecertificaat, een First Information Report ("FIR") uit 2007 en vertaling, een politierapport uit 2008 en vertaling, een First Information Report ("FIR") uit 2011 en vertaling, schooldocumenten en internetartikelen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken en dit omwille van volgende redenen. Vooreerst werd vastgesteld dat de twee First Information Reports ("FIR's") en het politierapport dat u voorlegde gewone fotokopies zijn. Er kan dan ook geen enkele waarde aan deze documenten worden gehecht gezien er met gewone fotokopies geknoeid kan worden. U stelde dat u enkel een 1 gecertificeerde kopie kan verkrijgen als u naar de rechtbank gaat (zie gehoorverslag CGVS p.10). Gezien u beweerde dat u een advocaat contacteerde (zie gehoorverslag CGVS p.14) om deze "FIR's" en het politierapport te bekomen, is het bevreemdend dat uw advocaat u geen gecertificeerde kopies bezorgde. Er mag dan ook aangenomen worden dat uw advocaat gecertificeerde kopies kon verkrijgen bij de rechtbank en van u mag dan ook verwacht worden dat u de gecertificeerde kopies kan voorleggen. Dat u desondanks gewone fotokopies voorlegt, ondermijnt het geloof in de authenticiteit van deze juridische documenten. Bovendien wist u uw vrees voor deze aanklachten onvoldoende aannemelijk te maken. Het volstaat niet om louter documenten voor te leggen. De voorgelegde documenten moeten gestaafd worden met coherente en geloofwaardige verklaringen. U kon zelfs niet aangeven welke soort juridische documenten u neerlegde (zie gehoorverslag CGVS p.10 en p.11). Nochtans vermelden deze documenten duidelijk dat het om "FIR's" en een rapport gaat. De documenten werden één voor één met u overlopen. U kon enkel aangeven wanneer en waar ze uitgevaardigd werden (zie gehoorverslag CGVS p.10). Daarbij verklaarde u dat u dit zonet gelezen had (zie gehoorverslag CGVS p.11). Toen u werd gevraagd naar de inhoud gaf u aan dat al de zaken gaan over ruzies, vechten, het stichten van brand en het schieten op de politie (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kon niet aangeven op basis van welke artikels uit de "Pakistan Penal Code" u vervolgd werd of wie de klachten heeft ingediend (zie gehoorverslag CGVS p.10, p.14 en p.21). U stelde zelfs meermaals dat u deze documenten niet hebt gelezen (zie gehoorverslag CGVS p.10 en p.21). Dit wijst op een duidelijk gebrek aan interesse voor de aanklachten tegen u. U verklaarde dat u niet op de hoogte bent van de verdere afhandeling van deze zaken (zie gehoorverslag CGVS p.14). Gezien het feit dat u contact had met een advocaat is het bevreemdend dat u dit niet weet. Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u enkel dat de zaken lopende zijn (zie gehoorverslag CGVS p.14 en p.21). Wat betreft uw juridisch probleem in 2002 (arrestatie en detentie), dient opgemerkt te worden dat u hierover geen enkel document kan voorleggen. Nochtans kan verwacht worden dat u, gezien uw bewering meer dan vier jaren opgesloten te hebben gezeten, over een uitgebreid juridisch dossier zou beschikken. Gezien bovenstaande vaststellingen maakte u uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Voorts dient er opgemerkt te worden dat u de rest van uw asielrelaas ook niet geloofwaardig kunt maken. U legde een internetartikel voor met betrekking tot de moord op uw neef (zie gehoorverslag CGVS p.16). U kon niet aantonen dat dit werkelijk uw neef betreft in het artikel (zie gehoorverslag CGVS p.16). Daarenboven verklaarde u dat uw naam niet wordt vermeld in het artikel (zie gehoorverslag CGVS p.9). U verklaarde dat de politie sinds 12 mei 2007 naar uw huis kwam (zie gehoorverslag CGVS p.17). Hierbij moet opgemerkt worden dat u hier geen bewijs van kunt voorleggen

(zie gehoorverslag CGVS p.17). U beweerde dat u verschillende malen omwille van uw problemen Karachi diende te verlaten. Daar u beweerde dat uw problemen zich steeds afspeelden in Karachi, is uw beslissing om steeds terug te keren naar Karachi, weinig geloofwaardig. Dat de minister van Binnenlandse Zaken Zulfiqar Mirza uw zaak uit 2002 zou willen heropenen (zie gehoorverslag CGVS p.18) is weinig waarschijnlijk gezien u beweerde dat de zaak afgelopen was en u vrijgesproken bent. Bovendien heeft u deze persoon nooit gezien of ontmoet (zie gehoorverslag CGVS p.18). Op 21 augustus 2009 zou u beschoten zijn (zie gehoorverslag CGVS p.18). Uw partij kon u niet helpen omdat u hen geen voordelen zou kunnen bieden (zie gehoorverslag CGVS p.19). Dit is weinig geloofwaardig aangezien uw partij u eerder hielp vrijkomen in 2006 (zie gehoorverslag CGVS p.16). Naar aanleiding van het beweerde feit dat uw partij op uw aangeven een Taliban-leider zou hebben verklikt, werd u in het midden van februari 2010 aangevallen. Ter ondersteuning legde u een internetartikel voor (zie gehoorverslag CGVS p.19). Hierbij moet opgemerkt worden dat u stelde dat u naam hier niet in staat vermeld (zie gehoorverslag CGVS p.19). U zou gemerkt hebben dat er opnieuw mensen van de Taliban achter u aan kwamen, dit wist u omdat u dit aan hun gezicht kon zien dat ze van de Taliban waren (zie gehoorverslag CGVS p.21). Het is weinig waarschijnlijk dat mensen van de Taliban u nog steeds zouden zoeken. Dit omdat u aangaf dat het niet u was maar uw partij die de Taliban leider zou verklikt hebben bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.19). U hield het dan ook steeds bij blote beweringen die u niet kon staven. Uw verklaringen aangaande het paspoort dat u zou hebben gebruikt bij uw reis van Pakistan naar België zijn eveneens weinig aannemelijk. U verklaarde met een internationale vlucht aangekomen te zijn in Brussel (zie gehoorverslag CGVS p.12). Buiten de naam Shahid Malik en dat de foto uw eigen foto was en een roodkleurig paspoort wist u geen verdere details (zie gehoorverslag CGVS p.9). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het ongeloofwaardig dat u zulke reis naar Europa ondernam zonder meer gegevens over dat paspoort te kennen. U verklaarde ook geen afspraken te hebben gemaakt met de smokkelaar in geval van een controle (zie gehoorverslag CGVS p.12). U verklaarde dat de smokkelaar met u mee was en dat u deed wat hij u vroeg (zie gehoorverslag CGVS p.12). Bovendien verklaarde u meermaals dat u uw eigen identiteitskaart gedurende de reis altijd bij u had (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.13). U en uw smokkelaar namen dus een aanzienlijk risico indien u betrappt werd met uw eigen identiteitskaart en een vals paspoort bij een controle. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw schooldocumenten voegen niets wezenlijk toe aan uw asielaanvraag, deze tonen enkel uw studies aan. De internetartikelen voegen niets toe aan uw asielrelaas, aangezien uw naam er niet staat in vermeld (zie gehoorverslag CGVS p.9). Wat betreft het beweerde artikel over de dood van uw neef, kan u niet aannemelijk maken dat dit daadwerkelijk uw neef betreft. In dit artikel wordt ook uw naam niet vermeld (zie gehoorverslag CGVS p.9). Ook in de andere artikels wordt uw naam of uw problemen niet vermeld (zie gehoorverslag CGVS p.12). De identiteitskaarten van uw familie voegen niets toe aan uw asielrelaas. Uw domiciliecertificaat toont enkel aan dat u ooit in Karachi verbleef.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als “EERSTE MIDDEL” de “Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15.12.1980”, de “Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951”, de “Schending van de motiveringsverplichting

van artikel 62 vreemdelingenwet” en de “Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” in.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker legt zijn identiteitskaart, kopieën van de identiteitskaarten van zijn familieleden, een domiciliecertificaat en schooldocumenten neer maar niet zijn paspoort, noch enig reisbescheid terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Verzoeker maakt op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoeker meent dat hij “geen schrik [hoefde] te hebben van foullering” bij de grensinspectie “want hij droeg niets verdachts bij. Enkel de paspoort was vals en als dus deze verdacht zou worden bevonden maakte het niet uit dat verzoeker zijn identiteitskaart bij zich had”. Verzoeker is echter een alleenstaande jonge man uit Pakistan die beweert -maar niet aantoon- dat hij een vals paspoort toonde aan de grensinspecties. Hij liep dus wel degelijk een (ver)grote kans tot nadere controle zodat niet ernstig is dat verzoeker meerdere identiteitsdocumenten op verschillende identiteiten zou hebben bijgehouden. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat aangezien verzoeker volhoudt met een vals paspoort gereisd te hebben, dit stuk bij de verschillende grensinspecties niet werd gedetecteerd wat er minstens op wijst dat verzoeker toegang heeft tot (mogelijk gemanipuleerde) authentieke stukken. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers neergelegde documenten en vergroot het belang dat dient gehecht te worden aan coherente en overtuigende verklaringen. Verzoeker toont niet aan wanneer hij zijn land verliet.

3.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust daarenboven in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (zie onder meer RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Dit is in casu klaarblijkelijk niet het geval.

3.2. Verzoeker verklaarde in zijn land van herkomst vervolgd te zijn door de politie en de Taliban omwille van zijn lidmaatschap van de “Mutahida Quami Movement”. Verzoeker voert aan wel degelijk geïnteresseerd te zijn in de aanklachten tegen hem en de gevolgen want anders zou hij geen advocaat genomen hebben in Pakistan, doch hij vindt het weinig nut hebben om de details te weten nu deze vanaf het begin vals zijn. Hij meent tevens dat het niet ernstig is dat de bestreden beslissing stelt dat hij de wetsartikels niet kent op grond van dewelke hij vervolgd wordt en dat hij over deze zaken niets kan vertellen aangezien ze nog lopende zijn. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt zijn vier jaar durende hechtenis niet te adstrueren, vindt hij het bevreemdend dat er hem geen enkele vraag werd gesteld over zijn verblijf in de gevangenis in de periode 2002-2006. Verzoeker legde ter adstructie van

zijn voorgehouden vervolging fotokopieën neer van twee FIR's en van een politierapport waarvan hij ter terechtzitting, zoals in het verzoekschrift aangekondigd, het origineel neerlegt.

3.2.1. Verzoekers raadvrouw verklaart naar Pakistan te hebben gebeld, maar licht niet toe waaruit moet blijken dat de persoon met wie gebeld werd inderdaad advocaat is in Karachi te meer nu het in het verzoekschrift gemelde telefoonnummer geen telefooncode van Karachi bevat en er aldus ook niet met Karachi kan gebeld zijn. Ter terechtzitting worden evenmin toelichtingen gegeven tenzij dat de Belgische advocaat contact nam met het telefoonnummer gegeven door haar cliënt en hij beweert dat deze persoon zijn Pakistaanse advocaat is. Aldus blijkt dat het nummer niet nader werd gecontroleerd en er aldus geen zekerheid bestaat over de advocaat in Karachi. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker een telefoonnummer opgeeft als zijnde een telefoonnummer van Karachi terwijl de regiocode niet correct is. Zover het een mobiel nummer betreft kan noch de herkomst worden achterhaald noch het land van waaruit gebeld wordt en de persoon met wie gebeld wordt.

3.2.2. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker een gelegaliseerde toestemming dient te geven aan zijn advocaat in Pakistan om voor hem te kunnen optreden. Verzoeker legt ter terechtzitting een document neer met een handtekening van een advocaat echter zonder zijn handtekening, zonder datum en bekrachtiging. De Raad kan aan een dergelijk document dan ook geen bewijswaarde hechten.

3.2.3. Zoals hoger aangehaald volstaat het niet documenten neer te leggen maar dienen deze ondersteund te worden door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* geenszins het geval is. Verzoeker dient niet noodzakelijk de wetsartikelen te kennen op grond waarvan hij vervolgd wordt. Echter kan wel vastgesteld worden dat deze uitdrukkelijk worden vermeld op de neergelegde documenten wat minstens op een gebrek aan belangstelling wijst. Zelfs wanneer verzoeker de juridische beschouwingen aan zijn advocaat overliet, dient hij minstens kennis te hebben van elementaire gegevens als wie tegen hem klacht indiende en wat achteraf gebeurde.

3.2.4. Het is niet ernstig dat, indien verzoeker vervolgd wordt om politieke redenen en om die reden zijn land van herkomst ontvlucht, hij naderhand niet zou informeren naar zijn vervolging, zelfs niet de moeite deed om de gerechtelijke documenten die hem werden bezorgd te bestuderen, terwijl er geen doorgedreven juridische kennis nodig is om de inhoud van de FIR's te kennen en deze in eenvoudige taal toe te lichten en hij in contact staat met zijn advocaat die hij in geval van onduidelijkheden kon raadplegen.

3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker de neergelegde documenten nauwelijks kon toelichten en zelf erkende deze nooit gelezen te hebben. Ook in het verzoekschrift bevestigt verzoeker zijn desinteresse in de aanklachten nu deze aanklachten toch vals zijn. Verzoeker dient echter aannemelijk te maken dat hij inderdaad onterecht wordt vervolgd. Een loutere bewering kan niet volstaan om aanklachten voor zware misdrijven af te doen als irrelevant en vals. De neergelegde documenten vermelden immers de beschieting van een patrouillewagen van de politie met het doel te doden, de beschieting met pistolen van een personenwagen, het verstoren van de openbare orde door barricades op te richten, banden in brand te steken en stenen te werpen naar personenwagens.

3.2.6. Verzoekers verwijt dat de CGVS geen enkele vraag gesteld heeft over zijn gevangenisstraf van vier jaar kan hem niet ontslaan om thans de nodige informatie aan te brengen te meer nu de CGVS hem op dit punt ongeloofwaardig acht. Dit klemt te meer nu evenmin kan blijken dat deze celstraf van vier jaar tussen 2002 en 2006 enigszins politiek gekleurd zou zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker nalaat de processtukken en documenten van zijn gevangenschap en vrijlating die hij ongetwijfeld thuis liggen heeft, neer te leggen terwijl hij dit aanvoert als een essentieel element van zijn asielaanvraag.

3.2.7. Verzoekers verdere pogingen in het verzoekschrift om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te weerleggen, kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker wijzigt thans zijn verklaringen inzake de *"Heropening van zijn zaak"* en stelt dat hij *"heeft nooit de indruk gewekt dat de minister zich persoonlijk zich met het dossier van verzoeker bezighield"* en slechts *"veronderstelt"* dat ook zijn dossier zou worden heropend. Nochtans beweerde verzoeker op het commissariaat-generaal *"Ik was politiek werker, MQM is liberaal en democratisch, ze wilden niet dat we in Karachi waren, en nog werkten, daarom hebben ze ons gevisieerd"* en dat de *"politie opnieuw naar huis kwam om te zoeken"*. Het verzoekschrift komt verder tegenstrijdig voor waar verzoeker enerzijds aanvoert ter verklaring van de weigering van zijn partij om

hulp te bieden voor zijn vrijlating dat hij "*niet belangrijk genoeg*" was, terwijl de partij wel zou vervolgd worden door de Taliban omwille van hem. Verder is verzoeker ook tegenstrijdig waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat niet zijn partij maar hij specifiek geïsoleerd werd door de Taliban omdat hij "*is gekend in zijn omgeving en ook dat hij van wacht was*" en "*dat de Taliban weet dat hij de Unit Officer heeft ingelicht*" terwijl niet verzoeker maar de partij de politie heeft ingelicht. Tenslotte relateert verzoeker zelf de geloofwaardigheid en ernst van zijn beweerde nood aan internationale bescherming waar hij inzake zijn "*Terugkeer naar Karachi*" stelt "*dat hij terugkeerde naar zijn thuisbasis om toch te proberen zijn leven verder te zetten. Verzoeker is bovendien al sinds 1998 militant en hij wilde toch op één of andere manier zijn engagement verder zetten.*" Verzoeker toont echter niet aan dat de MQM enkel in Karachi actief zou zijn en niet in andere steden in zijn land waar hij geen problemen meldde. Verzoekers beweringen zijn overigens ook strijdig met zijn voorkeur om zijn land te verlaten en niet om zich elders te vestigen in eigen land waar hij zijn politieke strijd mogelijk kan verder zetten zonder bijkomende moeilijkheden.

3.2.8. Aldus wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuitgehaald. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden asielrelaas, aldus wordt evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

3.3. Voorts dient te worden vastgesteld dat de ter terechtzitting neergelegde gerechtelijke documenten op het eerste zicht duidelijk gefabriceerd zijn. Immers de stempels op de 'charge sheet', de FIR's en het politierapport lopen onder de tekst en de lijnen van de kader over de tekst en dit zowel op de fotokopie van de oorspronkelijke versie als op de vertaling uit Pakistan. Ter terechtzitting betwisten noch verzoekers advocaat, noch verwerende partij deze vaststelling. Verzoeker heeft aldus naast een vervalst paspoort, ook een telefoonnummer gegeven van onbepaalde herkomst en legt ten slotte stukken neer die vormelijk gezien ook voor een niet geïmagineerd oog gemanipuleerd werden. Dit ondergraaft dan ook fundamenteel zijn geloofwaardigheid.

3.4. Verder legt verzoeker internetartikels neer doch toont niet aan dat deze enigszins verband houden met zijn persoon en het voorgehouden asielrelaas. De overige documenten in het administratief dossier en onder meer de ter terechtzitting neergelegde oproepingen en bijkomende identiteitsstukken van zijn familie, kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoeker roept als "*TWEEDE MIDDEL*" de "*Schending van het algemeen rechtsbeginsel met name het redelijkheidsbeginsel*" en de "*Schending van het vertrouwensbeginsel*" in.

4.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

4.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS, 26 februari 2007, nr. 168 263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

5. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut en roept als “DERDE MIDDEL” de “SCHENDING VAN ART. 48/4, § 1 en 2 a en b VAN DE VREEMDELINGENWET EN ART. 3 EVRM” in.

5.1. Verzoeker roept ook in dit verband wederom de “Schending van de motiveringsverplichting” in. Waar verzoeker meent dat “Verwerende partij motiveert haar weigering tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus niet” gaat hij er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen, en dat de motieven die de commissaris-generaal deden besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus, ook de weigering van de subsidiaire bescherming schragen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen, met name “de identiteit en nationaliteit van verzoeker” en “het feit dat hij actief lid is van de MQM”. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asielrelaas maakt verzoeker dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

6. Verzoeker voert aan dat “Het is echter minstens een schending van art. 3 EVRM om verzoeker terug te sturen naar tentenkampen waar er een tekort is aan materiaal en hygiëne. Een broeihaard van ziektes... Dat indien er een veilige plaats zou zijn elders in Pakistan, de mensen die aldaar reeds zijn er niet voor zouden kiezen om in tentenkampen te leven.”

6.1. Wat artikel 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Dat “er blijkbaar geen optie is om een menswaardige wijzen zich elders in het land zomaar te vestigen” is hoe dan ook een blote bewering die niet kan overtuigen te meer nu verzoeker nooit beweerd heeft geen “menswaardig bestaan” te hebben gehad. Bovendien had verzoeker de middelen om naar Europa te komen, illegale documenten te kopen en een advocaat aan te stellen. Hij toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid is om zich – indien nodig – te hervestigen in Pakistan.

6.2. Verzoeker voert aan dat “De veiligheidssituatie in geheel Pakistan gekenmerkt door aanslagen van militanten enerzijds en door politiek/etnisch geweld anderzijds” en voegt algemene berichtgeving inzake de algemene situatie in Pakistan toe aan zijn verzoekschrift. Aldus roept verzoeker tevens de schending in van artikel 48/4 §2 c vreemdelingenwet.

6.3. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Uit de door verzoeker toegevoegde informatie, die echter niet wordt toegelicht in het verzoekschrift, blijkt dat er in Pakistan sprake is van etnische en/of politieke spanningen die kunnen uitmonden in aanslagen waarvan de auteurs niet steeds te benoemen zijn en er tevens bombardementen worden uitgevoerd door het Amerikaans leger in hun strijd tegen de Taliban. Aldus wordt bezwaarlijk aangetoond dat deze incidenten over het hele land een minimumniveau aan intensiteit bereiken, laat staan dat geheel Pakistan beantwoordt aan bovenvermelde definitie uit de Geneefse verdragen.

6.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

7. De integrale overname van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoekers theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht vermogen evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten.

8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,   wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. D'HAESE,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK